

Mint őszig a lombok

Elfogytak itthon a régi ereklyék -
a nagy részüket eladtuk, vagy zálogba
csaptuk, így már ismeretlenek számomra,
eltűntek, elfelejtődtek ezek rég.

Ami még megmaradt, nem nézegetjük,
apró bizsuk, könyvek és egy pakli kártya
emlékeztetnek valami nagy hiányra,
amit még jobban felidéznek együtt.

Régi fotóink sárgulnak, mint őszig
az egynyári lombok. Elkopnak az arcok.
Mint urna hamvakat, kávéfőző zaccot,
már csak emlékek emlékeit őrzik.

Csak süketek

Nem te vagy a hibás, tényleg.
Még ha, mint szép nyárról a rekkenő tavasz,
hazudtál is, ahogy kertben,
virágok közt is tovább nő a gaz.

Nem tehetél volna semmit,
ahogy kishálóban, kihűlt, halott fiún,
lefüggönyözött félhomályán
nem segíthetne a morfium.

És én mit tehettem volna
érted, akinek, mint mondja, semmi sem kell,
aki senkinek nem adja
magát, csak a véletlennek, s elkel.

Én meg, mint aki egy barlangban élt eddig,
nyirkos, halk füvek és kövek között, némán,
bújtam volna, törleszkedtem volna hozzád,
elkéstem, mint aki állkapcsát törné már,
mert hibáiért a nyelve jár kanosszát
és dadogását csak süketek érthetnék.

Megragad mélyén

Azt játssza az éjszaka, hogy van.
Megül az este alatt, s mint
alvadtból friss vér, kibuggyan,

majd mint elkorcsosult ivadék,
a hátára kéredzkedik
és eltehenkedik a lét,

onnan nézi, hogyan múlnak el
a részletek, mint a korom,
mikor ragadós útra kel

súroláskor a lefolyóig,
majd csak ott tűnődve el, hogy
hoppá, mégis lehet jó itt,

s leérve lankadtan elterül,
hiszen nincs már nagy különbség
közte s a közt, mi felmerül.

Így lesz maga magává, sejtről sejtre
egyre inkább az ember. S ahogy a sejtek
is hagynak a testben némi szemetet,

úgy gyűlik lassan bennem is egyre,
és mint rozsdás csövekben a zsíros cseppek,
megragad lelkem mélyén a szeretet.

Nyerges Gábor Ádám (Budapest, 1989): költő, író, szerkesztő (*Apokrif, Villanyспенót*). Legutóbbi kötete: *Számvetésforgó* (2012).